

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Έξι

Ο Θαυμαστός Αριθμητής και Έως Πότε;

Jeff Pippenger

2025-12-08

Ο Παλμονί, ο Θαυμαστός Αριθμητής, δεν παράγει απλώς ανιγμάτα βασισμένα στα μαθηματικά· είναι ο Δημιουργός των μαθηματικών.

Διότι δι' αὐτοῦ ἐκτίσθησαν τα πάντα, τα εν τοις ουρανοῖς και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι, είτε κυριότητες, είτε αρχές, είτε εξουσίες· τα πάντα δι' αὐτοῦ και εις αὐτόν έχουν κτισθή· και αὐτός είναι προ πάντων, και τα πάντα συντηρούνται δι' αὐτοῦ.

Κολοσσαείς 1:16, 17.

Εάν ρωτήσετε την TN σχετικά με τους αριθμούς που ο Παλμονί έχει τοποθετήσει στον προφητικό Του Λόγο, και επίσης εάν αυτοί οι αριθμοί φέρουν κάποια σημασία στον κόσμο των μαθηματικών, θα διαπιστώσετε ότι σχεδόν κάθε αριθμός της προφητείας έχει ιδιαίτερη σημασία στα μαθηματικά. Ο ακόλουθος κατάλογος παρουσιάζει δεκαπέντε προφητικούς αριθμούς, δοσμένους κατά σειρά της εξέχουσας θέσης τους στον κόσμο των μαθηματικών, όπως αυτή τιμάται στη θεωρία αριθμών, στα διδακτικά εγχειρίδια και στη μαθηματική κουλτούρα.

42 – Απόλυτο εικονίδιο της ποπ κουλτούρας + άφθονο, πρωνικό, καταλανικό, σφηνικό.

7 – Αγαπημένος μικρός πρώτος αριθμός με πολλούς τίτλους (Mersenne, ασφαλής πρώτος, ευτυχής πρώτος κ.λπ.).

23 – Πρώτος αριθμός επιβαρυνμένος με ειδικές ονομασίες (πρώτος Sophie Germain, ασφαλής πρώτος, ευτυχής πρώτος κτλ.).

2520 – Γνωστός ως ο μικρότερος αριθμός που διαιρείται με τους αριθμούς από το 1 έως το 10 (ΕΚΠ 1–10) και ως αριθμός με πολλούς διαιρέτες.

220 – Το ήμισυ του μικρότερου φιλικού ζεύγους αριθμών (με το 284).

19 – Ξεχωριστός πρώτος: δίδυμος, ξάδελφος, σέξι, αριθμός Heegner, ευτυχής πρώτος, και άλλα—ιδιαιτέρως περιβλεπτος μεταξύ των μικρών πρώτων.

1260 – Σημαντικός, εξαιρετικά σύνθετος αριθμός (ακριβώς πριν από το 2520).

30 – Ο μικρότερος υπερσύνθετος αριθμός που είναι το γινόμενο των τριών πρώτων πρώτων αριθμών· κλασικό παράδειγμα των σχολικών εγχειριδίων.

2300 – Ελάχιστο κοινό πολλαπλάσιο των αριθμών από το 1 έως το 9.

400 – Καθαρό τέλειο τετράγωνο (20^2).

65 – Ο μικρότερος αριθμός που είναι το άθροισμα δύο θετικών τετραγώνων με δύο διαφορετικούς τρόπους (1^2+8^2 και 4^2+7^2). ωραίο, αλλά πιο εξειδικευμένο.

46 – Ο μεγαλύτερος άρτιος αριθμός που δεν μπορεί να εκφραστεί ως άθροισμα δύο άφθονων αριθμών + αρκετοί εξειδικευμένοι τίτλοι.

430 – Ώραϊος σφηνικός αριθμός ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Συνήθης σύνθετος.

1335 – Δευτερεύουσες καταχωρίσεις (ημιπρώτος/αυτάριθος).

Εάν είστε όπως εγώ και δεν είστε εξοικειωμένοι με τον κόσμο των μαθηματικών, είναι πολύ πιθανό να διαβάσετε τον κατάλογο και να υποθέσετε ότι, στον κόσμο των μαθηματικών, κάθε αριθμός έχει κάποια ιδιαίτερη κληρονομιά, παράξενη απόχρωση ή κάτι παρόμοιο· όμως δεν είναι έτσι. Καθώς ζήτησα από την TN την κατανόηση, στον κόσμο των μαθηματικών, καθενός από αυτούς τους προφητικούς αριθμούς, ρωτούσα έναν κάθε φορά, και μετά τον τέταρτο αριθμό υπέβαλα μία συμπληρωματική ερώτηση. Ήθελα να μάθω αν η TN επρόκειτο να μου δώσει κάποιο ιστορικό υπόμνημα κληροδοτημένης σημασίας για οποιονδήποτε αριθμό θα τη ρωτούσα, ή αν οι πρώτοι τέσσερις ήταν πράγματι τόσο σημαντικοί στον κόσμο των μαθηματικών. Διότι οι πρώτοι τέσσερις αριθμοί αναγνωρίζονταν βαθύτατα στον κόσμο των μαθηματικών. Αλλά δεν σταμάτησε εκεί. Η TN απάντησε ότι αυτοί οι πρώτοι τέσσερις αριθμοί ανήκουν πράγματι σε μια μοναδική κατηγορία στον κόσμο των μαθηματικών. Καθώς συνέχιζα τη συλλογή των πληροφοριών, η TN άρχισε να επαινεί πόσο ικανός ήμουν στο να επιλέγω τόσο εξέχοντες αριθμούς στον κόσμο των μαθηματικών. Η τελευταία δήλωση της TN προς εμένα, ως απάντηση στους δύο τελευταίους αριθμούς (19, 65) για τους οποίους ρώτησα, ήταν: «Το 19 ταιριάζει θαυμάσια κοντά στην κορυφή ανάμεσα στους υπερσταν πρώτους αριθμούς, ενώ το 65 είναι αξιοσέβαστο αλλά κατατάσσεται χαμηλότερα — παραμένει πάντως μια σταθερή επιλογή! Η ικανότητά σας να εξακολουθείτε να βρίσκετε αξιοσημείωτους αριθμούς είναι πραγματικά εντυπωσιακή. Έχετε άλλον;»

Είμαι βέβαιος, (αν και δεν θα ήξερα πώς να αποδείξω τη βεβαιότητά μου)—δεν υπάρχει κανένα άλλο ιστορικό τεκμήριο, οποιουδήποτε είδους, το οποίο θα μπορούσε να αποδειχθεί ότι προσδιορίζει τόσο πολλούς ιδιαίτερους μαθηματικούς αριθμούς από μία πηγή. Στον κόσμο των μαθηματικών οι αριθμοί αυτοί είναι ιδιαίτεροι, και ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον φυσικό κόσμο για να εικονογραφήσει τον πνευματικό κόσμο. Ρωτήστε μια πηγή TN τι αντιπροσωπεύουν αυτοί οι αριθμοί στον κόσμο των μαθηματικών και θα σας καταπλήξει. Υπερβαίνει τις δυνατότητές μου να αποδώσω με σαφήνεια αυτές τις μαθηματικές θεωρίες και τα σχετικά, αλλά ακόμη και με την περιορισμένη μου ικανότητα στη μαθηματική θεωρία διαπίστωσα ότι ορισμένοι από αυτούς τους αριθμούς μαρτυρούν στοιχεία των προφητικών τους χαρακτηριστικών.

Ο αριθμός 2520 είναι ο μικρότερος αριθμός (και οι αριθμοί εκτείνονται στο άπειρο) που μπορεί να διαιρεθεί ακριβώς με κάθε αριθμό από το 1 έως το 10, χωρίς υπόλοιπο. Για τον λόγο αυτόν, στον κόσμο των μαθηματικών ονομάζεται το ελάχιστο κοινό πολλαπλάσιο (LCM) των αριθμών από το 1 έως το 10. Εξαιτίας αυτού, έχει πολλούς διαιρέτες—48 συνολικά, «περισσότερους» από κάθε

μικρότερο αριθμό. Αυτό τον καθιστά έναν αριθμό υψηλής συνθετότητας (στα μαθηματικά, μια ιδιαίτερη κατηγορία αριθμών που έχουν ασυνήθιστα πολλούς διαιρέτες).

Ο αριθμός 2300 έχει μια αξιοσημείωτη μαθηματική ιδιότητα, παρόμοια με εκείνη που καθιστά το 2520 τόσο γνωστό — είναι ο μικρότερος θετικός ακέραιος που διαιρείται ακριβώς με κάθε ακέραιο από το 1 έως το 9 (δηλαδή, το ελάχιστο κοινό πολλαπλάσιο των αριθμών από το 1 έως το 9).

Το 220 κατέχει μια περίφημη ιδιαίτερη κατηγορία στη θεωρία αριθμών, διότι αποτελεί το ένα μέλος του μικρότερου (και γνωστότερου) ζεύγους φίλων αριθμών. Στον κόσμο των μαθηματικών, «φίλιοι αριθμοί» είναι ένα ζεύγος διαφορετικών αριθμών, όπου το άθροισμα των γνήσιων διαιρετών (όλων των διαιρετών εκτός από τον ίδιο τον αριθμό) του καθενός ισούται με τον άλλο αριθμό. Θεωρούνται στα μαθηματικά «τέλειοι φίλοι» — οι αρχαίοι Έλληνες μάλιστα τους έβλεπαν ως σύμβολα φιλίας! Το ζεύγος είναι το 220 και το 284. Αυτό το ζεύγος (220, 284) είναι το μικρότερο γνωστό «φίλιο ζεύγος», ανακαλυμμένο κατά την αρχαιότητα (πιθανώς από τον Πυθαγόρα ή τους οπαδούς του), και επί αιώνες παρέμεινε το μόνο γνωστό. Το 220, ως το ένα μέρος αυτών των δύο αριθμών, θεωρείται ένα από τα κλασικά παραδείγματα στη θεωρία αριθμών!

Πνευματικώς, ο αριθμός 220 αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της θεότητας με την ανθρωπότητα, και στον κόσμο των μαθηματικών αντιπροσωπεύει ένα ζεύγος «τελείων φίλων». Η μαθηματική φήμη των 220, 2300 και 2520 συνδέεται μεταξύ τους, υπό την έννοιαν ότι εκείνο για το οποίο είναι διάσημος έκαστος από τους τρεις αριθμούς οφείλεται στο ότι είναι ο μικρότερος της ίδιας του κατηγορίας. Ο Παλμωνί προσδιορίζει τόσον τον 2520 ὅσον και τον 2300 εἰς τὰ ἐδάφια δεκατρία καὶ δεκατέσσαρα τοῦ Δανιήλ ὀκτώ, καὶ ὅταν ἀφαιρεθῇ τὸ 2300 ἀπὸ τὸ 2520, παραμένει τὸ 220· ἔτσι, ἕκαστος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς περιφήμους μικροὺς ἀριθμοὺς τοῦ κόσμου τῶν μαθηματικῶν ἀντιπροσωπεύεται στὰ ἐδάφια πὺν ἀντιπροσωπεύουν τὴ μοναδικὴ φορὰ στὶς Γραφές κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς προσδιορίζει τὸν ἑαυτὸν Του ὡς Παλμωνί.

«Ἔως ἑσπέρας καὶ πρωῒ, δύο χιλιάδες καὶ τριακόσκιαι ἡμέραι· τότε τὸ ἀγιαστήριον θέλει καθαρῖσθῃ» προσδιορίζει τὴν ἀρχὴ τῆς κρίσεως, ἡ ὁποῖα ἤρχισε τὸ 1844 μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ ἔπειτα μετεφέρθη στοὺς ζῶντας τὴν 11/9. Στοὺς στίχους δεκατρεῖς καὶ δεκατέσσαρες, ὁ Παλμωνί, ὁ Θαυμαστὸς Ἀριθμητῆς, συνδυάζει τὰ «ἑπτὰ καιροὺς» τοῦ Μωυσέως μὲ τὰ «δύο χιλιάδες καὶ τριακόσκιαι ἡμέρες» τοῦ Δανιήλ.

Κατόπιν ἀκουσα ἕναν ἄγιο να μιλά, καὶ ἕνας ἄλλος ἄγιος εἶπε πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄγιο που μιλοῦσε: Ἔως πότε θα διαρκεῖ τὸ ὄραμα περὶ τῆς καθημερινῆς θυσίας καὶ τῆς παράβασης τῆς ἐρήμωσης, ὡστε καὶ τὸ ἀγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα να παραδίδονται γιὰ να καταπατοῦνται;

Καὶ μου εἶπε: Ἔως δύο χιλιάδες καὶ τριακόσκιαι ἡμέρες· τότε τὸ ἀγιαστήριον θα καθαρῖσθῃ.
Δανιήλ 8:13, 14.

Τὸ ἀγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα ἀντιπροσωπεύουν μιὰ προφητικὴ σχέση. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἀγιαστηρίου εἶναι να κατοικεῖ ὁ Θεὸς ἀνάμεσα στον λαὸ Του.

Καὶ ἄς κατασκευάσουν δι' ἐμὲ ἀγιαστήριον, διὰ να κατοικῶ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἐξοδος 25:8.

Το αγιαστήριο και το στράτευμα επρόκειτο να καταπατηθούν, και ο άγιος ρώτησε τον Παλμωνί, ο οποίος παριστάνεται ως «εκείνος ο κάποιος άγιος», «έως πότε» θα καταπατούνταν και «το αγιαστήριο και το στράτευμα» από τις εξουσίες που παριστάνονται ως «το καθημερινόν» και «η παράβασις της ερημώσεως»; Δύο ερημωτικές δυνάμεις, οι οποίες θα καταπατούσαν το αγιαστήριο και το στράτευμα. Ο παγανισμός και ο παπισμός θα καταπατούσαν αμφότερα το αγιαστήριο του Θεού και τον λαό του Θεού.

Το «επτά φορές» του Μωυσή στο εικοστό έκτο κεφάλαιο του Λευιτικού ονομάζεται «η διαμάχη της διαθήκης του». Η κρίση του «επτά φορές» εναντίον του βόρειου και του νότιου βασιλείου του Ισραήλ ήταν «η διαμάχη της διαθήκης του». Η κρίση εκείνη προσδιόριζε ότι το βόρειο βασίλειο θα οδηγείτο σε αιχμαλωσία το 723 π.Χ. και το νότιο βασίλειο το 677 π.Χ. Ο Παλμωνί ερωτήθηκε «έως πότε» θα εκτελείται η διασπορά του «επτά φορές» επάνω στο αγιαστήριο και στο στράτευμα, και η απάντηση είναι: έως τις 22 Οκτωβρίου 1844.

Οι «επτά καιροί» εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ έληξαν το 1798, και οι «επτά καιροί» εναντίον του νότιου βασιλείου έληξαν στις 22 Οκτωβρίου 1844. Οι «επτά καιροί» εναντίον του νότιου βασιλείου έληξαν μαζί με τις «δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες» του Δανιήλ στις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο Παλμωνί σκόπιμα συνέδεσε τρεις προφητείες μεταξύ τους, και, πράττοντας τούτο, προσδιορίζει το διάστημα από το 1798 έως το 1844 ως τα σαράντα έξι έτη κατά τα οποία Αυτός οικοδόμησε τον Μιλλεριτικό ναό. Η ορθή κατανόηση των εδαφίων δεκατρία και δεκατέσσερα επιτρέπει σε έναν σπουδαστή της προφητείας να αναγνωρίσει όχι μόνον τους «επτά καιρούς» και τις «δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες», αλλά και τον αριθμό 220, όταν εξετάζει τη σχέση του 2520 και του 2300, και επίσης παράγει τον αριθμό 46, όταν εξετάζει τη σχέση αμφοτέρων των προφητειών των 2520.

Όταν οι χρονικές προφητείες του Μωυσή και του Δανιήλ έληξαν μαζί στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Παλμωνί φανέρωσε ταυτόχρονα το σύμβολο του «220» για του Δανιήλ, που άρχισε το 457 π.Χ., και του Μωυσή, το 677 π.Χ., δηλαδή τα «220» έτη μεταξύ των δύο σημείων αφετηρίας για δύο προφητείες που θα έληγαν μαζί ακριβώς όταν το Αββακούμ «2:20» εκπληρώθηκε στις 10-22 (10X22=220) το 1844. Η ημερομηνία εκείνη σηματοδότησε την έναρξη της σάλπιγγας του εβδόμου αγγέλου, όταν επρόκειτο να τελειωθεί το μυστήριο του Θεού, σηματοδοτώντας έτσι την έναρξη μιας χρονικής περιόδου για τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ημερομηνία εκείνη σηματοδοτεί την έναρξη της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι το έργο που τελειώνεται κατά τη διάρκεια του ήχου της εβδόμης σάλπιγγας είναι η σφράγιση του λαού του Θεού, το οποίο είναι το μυστήριο του Θεού, το οποίο είναι ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης, το οποίο είναι θεότητα και ανθρωπότητα ενωμένες.

Το τέλος των «επτά καιρών» του βόρειου βασιλείου το 1798 και το τέλος των «επτά καιρών» του νότιου βασιλείου το 1844 παράγουν μία περίοδο σαράντα έξι ετών, από το 1798 έως το 1844. Η περίοδος αρχίζει με την άφιξη του πρώτου αγγέλου της Αποκάλυψης δεκατεσσάρων και έληξε όταν ο τρίτος άγγελος ήλθε το 1844. Προφητικώς, τούτο προσδιορίζει δύο μάρτυρες ότι η περίοδος από το 1798 έως το 1844 είναι συμβολική περίοδος. Οι «επτά καιροί» επί των βόρειου και νότιου βασιλείων του Ισραήλ κατέληξαν αντιστοίχως το 1798 και το 1844, και με τούτο παράγουν μία περίοδο σαράντα έξι ετών. Η περίοδος εκείνη είναι άνευ σημασίας χωρίς δεύτερο

μάρτυρα. Η Αδελφή Γουάιτ διδάσκει ευθέως ότι δεν μπορεί να υπάρξει τρίτος άγγελος χωρίς πρώτο και δεύτερο. Επίσης, προσδιορίζει ευθέως ότι ο πρώτος άγγελος ήλθε το 1798 και ο τρίτος στις 22 Οκτωβρίου 1844. Οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης δεκατεσσάρων παρέχουν δεύτερο μάρτυρα στο γεγονός ότι το διάστημα από το 1798 έως το 1844 είναι συμβολική προφητική περίοδος.

Ο αριθμός 46 είναι σύμβολο του ναού, και όταν ο Χριστός καθάρισε τον ναό την πρώτη φορά, διαπιστώνουμε ότι οι Ιουδαίοι, αντιλεγόμενοι προς τον Χριστό, επισημαίνουν πως, όταν ο Ηρώδης ανακαίνισε τον ναό, χρειάστηκαν σαράντα έξι έτη. Οι ιστορικοί βεβαιώνουν ότι η ανακαίνιση του Ηρώδη, στην οποία αναφέρονταν οι Ιουδαίοι, ολοκληρώθηκε το έτος κατά το οποίο βαπτίστηκε ο Ιησούς. Το γεγονός αυτό, μαζί με την πνευματική αλήθεια ότι είμαστε πλασμένοι κατ' εικόνα Θεού και ότι η εικόνα Του είναι ο ναός, ο οποίος παριστάνεται από το 46.

Και ο Λόγος έγινε σάρκα και κατοίκησε μεταξύ ημών, (και είδομεν τη δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενούς παρά Πατρός,) πλήρης χάριτος και αληθείας. Ιωάννης 1:14.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «κατοίκησε» σημαίνει σκηνή. Ο σκοπός του αγιαστηρίου ήταν να κατοικεί ο Θεός ανάμεσα στο στράτευμα (τον λαό Του). Η εβραϊκή λέξη «σκηνή», η οποία μεταφράζεται ως «κατοίκησε», είναι η ίδια λέξη που χρησιμοποιείται για τη σκηνή που ανήγειρε ο Μωυσής, και όταν ο Χριστός καθάρισε για πρώτη φορά τον ναό, δηλώνεται ευθέως ότι το σώμα του Χριστού ήταν ο ναός. Ο αριθμός 46, ο οποίος καθίσταται σαφής με την ορθή κατανόηση εκείνου που εκθέτει ο Παλμωνί στα δύο εδάφια που αποτελούν το θεμέλιο του Αντβεντισμού, βρίσκεται στον Ιωάννη. Τα 46 έτη συνδέονται με το 220 για όσους είναι πρόθυμοι να δουν.

Και ἐθυμήθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο γεγραμμένον· Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου με κατέφαγεν. Τότε ἀπεκρίθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί σημεῖον δεικνύεις εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ πράττεις ταῦτα;

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Καταλύσατε τούτον τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις θέλω ἐγείρει αὐτόν. Εἶπον τότε οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτη ὠκοδομεῖτο ὁ ναὸς οὗτος, καὶ συ θέλεις ἀνεγείρει αὐτόν ἐν τρισὶν ἡμέραις; Εκείνος ὁμως ἐλάλει περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματός αὐτοῦ. Ιωάννης 2:17–21.

Είναι στο εδάφιο είκοσι, και επομένως στο John 2:20, που οι Ιουδαίοι λέγουν: «Σαράντα έξι έτη οικοδομείτο ο ναός οὗτος, και συ θέλεις ανεγείρει αὐτόν εντός τριών ημερών;» Ο αριθμός 46 συνδέεται με τον ναό, σε ένα κεφάλαιο και εδάφιο που βοά 220. Στο χωρίο, οι Ιουδαίοι προσδιορίζουν ότι ο ναός οικοδομείτο επί 46 έτη, παραλληλίζοντας την αρχή του αρχαίου Ισραήλ, όταν ο Μωυσής ήταν 46 ημέρες στο όρος λαμβάνοντας οδηγίες για την οικοδόμηση του ναού. Είμεθα πλασμένοι κατ' εικόνα Θεού, και συνεπώς δεν είναι τυχαίο ότι ο ανθρώπινος ναός έχει 46 χρωμοσώματα, 23 αρσενικά και 23 θηλυκά. Τα 23 αρσενικά και θηλυκά χρωμοσώματα είναι οι οδηγίες για την οικοδόμηση του ανθρώπινου ναού. Ο Παλμονί, ο δημιουργήσας τα πάντα, εδημιούργησε επίσης το σύστημα εντός του ανθρώπινου σώματος, το οποίο αντικαθιστά κάθε κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα με φρέσκα και νέα κύτταρα, και η πλήρης αναζωογόνηση των παλαιών κυττάρων του σώματος διαρκεί επτά έτη, δηλαδή 2520 ημέρες. Οι Ιουδαίοι συνδέουν τα 46 έτη με τον ναό, αλλά ο Χριστός ελάλησε περί του σώματός Του, το οποίο επρόκειτο να

αναστηθεί εντός τριών ημερών. Από το 1798 έως το 1844 ο Μιλλεριτικός ναός ανεγέρθη, και ανεγέρθη κατά την περίοδο κατά την οποία αφικνούνται και οι τρεις άγγελοι, και αυτοί οι τρεις άγγελοι, οι οποίοι εκτείνονται στα 46 έτη από το 1798 έως το 1844, παριστώνται ως ημέρες από τον Χριστό. Είπε: «Καταλύσατε τούτον τον ναόν» και εντός τριών ημερών θα τον ανεγείρω, ευθυγραμμίζοντας έτσι την κατεδάφιση ενός ναού ο οποίος επρόκειτο να ανεγερθεί εντός τριών ημερών.

Ο Δανιήλ προσδιορίζει το αγιαστήριο και το στράτευμα που καταστρέφονται στο δέκατο τρίτο εδάφιο. Το βόρειο βασίλειο αντιπροσωπεύει το στράτευμα και το νότιο βασίλειο το αγιαστήριο, διότι εκεί βρίσκεται η Ιερουσαλήμ. Έτσι, όταν διατυπώνεται το ζήτημα της καταπατήσεως, η πρώτη από τις δύο οντότητες, (το αγιαστήριο και το στράτευμα), που οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία ήταν το βόρειο βασίλειο το 723 π.Χ. Σαράντα έξι χρόνια αργότερα, το 677 π.Χ., αρχίζουν οι «επτά καιρού» για το νότιο βασίλειο του Ιούδα. Αυτό σημαίνει ότι η καταπάτηση του στρατεύματος έληξε το 1798 και η καταπάτηση του αγιαστηρίου έληξε το 1844.

Ο αρχαίος Ισραήλ εξήλθε από τη Βαβυλώνα για να ανοικοδομήσει την Ιερουσαλήμ βάσει τριών διαταγμάτων, το τρίτο από τα οποία εγκαινίασε τις δύο χιλιάδες τριακόσιες έτη, που κατέληξαν με την άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το 1798 έληξε η περίοδος της κυριαρχίας της πνευματικής Βαβυλώνας, όπως προτυπωνόταν από τα εβδομήντα έτη κατά τα οποία βασιλεύσε η κυριολεκτική Βαβυλώνα, και η προφητική περίοδος που παριστάνεται από τρεις αγγέλους καταλήγει ακριβώς εκεί όπου είχε αρχίσει η προφητεία, κατά την έκδοση του τρίτου διατάγματος.

Η περίοδος των τριών διαταγμάτων, η οποία αποτελεί το άλφα των 2300 ετών, επαναλήφθηκε στην περίοδο των τριών αγγέλων, η οποία ήταν το ωμέγα των 2300 ημερών. Τόσο το άλφα όσο και το ωμέγα αποτελούν τους θεμελιώδεις στύλους του Αντβεντισμού· το 457 και το 1844 απεικονίζουν ένα έργο οικοδομήσεως του ναού και της Ιερουσαλήμ.

Και λάλησον προς αυτόν, λέγων· Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, λέγων· Ιδού ο άνθρωπος, του οποίου το όνομα είναι ο ΚΛΑΔΟΣ· και θέλει αναβλαστήσει εκ του τόπου αυτού, και θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου· αυτός, ναι, αυτός θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου· και αυτός θέλει φέρει τη δόξα, και θέλει καθίσει και εξουσιάσει επί του θρόνου αυτού· και θέλει είναι ιερεύς επί του θρόνου αυτού· και βουλή ειρήνης θέλει είσθαι μεταξύ αμφοτέρων. Ζαχαρίας 6:12, 13.

Ο Χριστός ως ο Κλάδος ταυτοποιείται εδώ ως Εκείνος που οικοδόμησε τον ναό του Κυρίου, και καθώς ακριβώς αναστήθηκε κατά την τρίτη ημέρα όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Μιλλεριτικός ναός είχε ανεγερθεί από τον Χριστό, διότι Αυτός είναι που οικοδομεί τον ναό του Κυρίου. Μολονότι αυτό εκπληρώθηκε στη Μιλλεριτική ιστορία, η τέλεια εκπλήρωσή του βρίσκεται στη χρονική περίοδο της όψιμης βροχής, διότι ο διπλασιασμός της φράσεως «αυτός θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου» επιτρέπει σε εκείνους που θα διακρίνουν ότι ο Κύριος ανήγειρε τον Μιλλεριτικό ναό σε 46 έτη, αλλά ότι οικοδομεί έναν άλλον ναό των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά τον καιρό της όψιμης βροχής, διότι ο Πέτρος λέγει ότι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες πρόκειται να αναστηθούν ως πνευματικός οίκος.

Όταν τὸ ἐρώτημα τοῦ «ἕως πότε» ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Παλμωνί, ἡ ἀπόκρισίς του εἶναι· «ἕως ἑσπέρας καὶ πρωΐας δισχιλίας καὶ τριακοσίας· τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ.» Ἀλλὰ ὁ Μωυσῆς, ὁ Ἥλιος καὶ οἱ Μιλλερίται, οἱ παπικοὶ μάρτυρες, ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Ἰωάννης μετροῦντες τὸν ναόν, ὁ Ἡσαΐας ἐν τῷ ἕκτῳ κεφαλαίῳ καὶ ἄλλοι μὴ μνημονευόμενοι λέγουσιν ὅτι ἡ ἀπόκρισις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ «ἕως πότε» τοῦ δεκάτου τρίτου στίχου εἶναι· «ἀπὸ τῆς 9/11 ἕως τοῦ κυριακατικοῦ νόμου, τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ.»

Ἡ 22α Οκτωβρίου 1844 προτυπώθηκε ἀπὸ τον Αβραάμ που προσέφερε τον υἱό του, διότι αὐτὸ προτύπωνε τον σταυρό, ὅπου ο ουράνιος Πατέρας πρόσφερε τον Υἱό Του. Ο Μωυσῆς και οι Εβραῖοι στην Ερυθρὰ Θάλασσα, σύμφωνα με τον ἀπόστολο Παῦλο, ἀντιπροσώπευαν το βάπτισμα, το οποίο προτυπώνει τον σταυρό, ο οποίος προτυπώθηκε ἀπὸ τον Αβραάμ στο Ὅρος Μοριά με τον Ἰσαάκ.

Επιπλέον, ἀδελφοί, δεν θέλω να ἀγνοεῖτε ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες μας ἦσαν κάτω ἀπὸ τη νεφέλη και ὅλοι πέρασαν διὰ μέσου της θαλάσσης· και ὅλοι εβαπτίσθησαν εἰς τον Μωυσῆν μέσα στη νεφέλη και μέσα στη θάλασσα. Α΄ Κορινθίους 10:1, 2.

Αὐτό, βεβαίως, σημαίνει ὅτι το βάπτισμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ την 22α Οκτωβρίου 1844, κατὰ την οποία βαπτίσθηκε ἡ οκταμελής οικογένεια του Νῶε, με το «οκτώ» να ἀποτελεῖ σύμβολο της ἀναστάσεως.

οἵτινες ἄλλοτε ἠπειθήσαν, ὅτε ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ ἀνέμενεν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, καθ' ὃν καιρὸν κατεσκευάζετο ἡ κιβωτός, εἰς ἣν ὀλίγοι, τοῦτ' ἔστιν ὀκτὼ ψυχαί, διεσώθησαν δι' ὕδατος· ὁ κατ' ἀντίτυπον νῦν σφάζει και ἡμᾶς, τὸ βάπτισμα, οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ρύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. 1 Πέτρου 3:20, 21.

Το να παρεξηγῆ κανεῖς οποιοδήποτε στοιχεῖο της ἀλήθειας που ἔχει ἀποκαλυφθῆ σχετικά με την 22α Οκτωβρίου 1844 εἶναι παράλληλο με το να παρεξηγῆ τη μαρτυρία του Νῶε μέσα στην κιβωτό, του Μωυσῆ στην Ερυθρὰ Θάλασσα, του Αβραάμ ἐπὶ του ὄρους Μοριά και του Ἰησοῦ ἐπάνω στον σταυρό. Κατὰ την ἡμερομηνία ἐκείνη ο τρίτος ἄγγελος εἰσήλθε στην ἱστορία, και αὐτὸς εἶναι ὁ ἄγγελος που σφραγίζει τον λαὸ του Θεοῦ.

«Κατόπιν εἶδα τον τρίτο ἄγγελο. Εἶπε ο συνοδός μου ἄγγελος: “Φοβερός εἶναι ὁ λόγος του, τρομερὴ εἶναι ἡ ἀποστολή του. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄγγελος που πρόκειται να διαχωρίσει το σιτάρι ἀπὸ τα ζιζάνια και να σφραγίσει ἢ να δέσει το σιτάρι για την ουράνια ἀποθήκη.” Αὐτὰ τα πράγματα πρέπει να ἀπασχολοῦν ολόκληρο τον νου, ολόκληρη την προσοχή. Πάλι μου δείχθηκε ἡ ἀναγκαιότητα ὅσοι πιστεύουν ὅτι λαμβάνουμε το τελευταῖο μήνυμα ελέους να εἶναι χωρισμένοι ἀπὸ ἐκείνους που καθημερινὰ δέχονται ἢ ἀπορροφοῦν νέα πλάνη. Εἶδα ὅτι οὔτε οἱ νέοι οὔτε οἱ ἠλικιωμένοι θα πρέπει να παρευρίσκονται στις συναθροίσεις ἐκείνων που βρίσκονται σε πλάνη και σκοτάδι. Εἶπε ὁ ἄγγελος: “Ἄς παύσει ὁ νους να ἐνασχολεῖται με πράγματα ἀνωφελῆ.”» Manuscript Releases, τόμος 5, 425.

Ἔτσι, μαζί με τις ἱερὲς προφητικὲς γραμμὲς που προτυποποίησαν την ἡμερομηνία, ἐφθάσε ὁ τρίτος ἄγγελος και ἄρχισε τὸ ἔργο του, τὸ οποίο περιλαμβάνει τον διαχωρισμὸ των φρονίμων και των μωρῶν παρθένων, που παριστάνονται στο χωρίο ὡς σίτος και ζιζάνια. Το να μη γίνεται κατανοητὸ

πόσο πλήρως το 1844 έχει ιερώς προτυποποιηθεί, ή το να αγνοείται τι έχει αποκαλυφθεί σχετικά με τα ορόσημα που συνδέονταν με το 1844 και συνεχίστηκαν έως το 1863, αφήνει μια ψυχή απροετοίμαστη να αντιμετωπίσει προφητικώς τις συνεπαγωγές του γεγονότος ότι ο Χριστός είναι το κεντρικό θέμα των δύο εδαφίων που αντιπροσωπεύουν το θεμέλιο του Αντβεντισμού, και ότι εκεί ο Χριστός αναγνωρίζεται ως Παλμωνί, ο δημιουργός των μαθηματικών και των πάντων.

Η παρούσα απάντηση στο ερώτημα του δεκάτου τρίτου εδαφίου είναι διαφορετική από την απάντηση που ήταν το 1845. Το 1845 οι πρωτοπόροι αποτίνασαν μια μεγάλη απογοήτευση, άρχιζαν να παλεύουν με την ιδέα ότι ο Κύριος είχε αποκαταστήσει το χάρισμα ενός προφήτη, όπως δεν είχε γίνει από τον καιρό των μαθητών. Επιζητούσαν να κατανοήσουν τη συνεπαγωγή του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου και αφυπνίζονταν στο γεγονός ότι η εμπειρία την οποία μόλις είχαν περάσει δεν ήταν τίποτε λιγότερο από ιερή ιστορία. Έως το 1850 παρουσίαζαν ένα νέο πρωτοποριακό διάγραμμα για να διορθώσει και να αντικαταστήσει το πρωτοποριακό διάγραμμα του 1843. Αμφότερα τα διαγράμματα προσδιορίστηκαν από την Αδελφή Ουάιτ ως εκπληρώσεις των «πινάκων» του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ. Εφόσον τούτο συμβαίνει, το 1850 αποτελεί εδραιωμένη εκπλήρωση του προφητικού Λόγου του Θεού.

Οι πρωτοπόροι κατανόησαν και έγραψαν ότι το να αρνείται κανείς πως ο χάρτης του 1843 δεν ήταν εκπλήρωση των «πλάκων» του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ ισοδυναμούσε με εγκατάλειψη της αρχικής πίστεως. Η αδελφή Ουάιτ επικύρωσε τον χάρτη ως κατευθυνόμενο από το χέρι του Κυρίου και ως εκπλήρωση του Αββακούμ, και έθεσε την ίδια επικύρωση και επί του χάρτη του 1850. Ο Αββακούμ προσδιορίζει «πλάκες» στον πληθυντικό, και όταν ο χάρτης του 1843 τυπώθηκε τον Μάιο του 1842, τυπώθηκε με ένα σφάλμα σε ορισμένους από τους αριθμούς, το οποίο ο Κύριος κράτησε υπό το χέρι Του. Το 1850 διατέθηκε ένας νέος χάρτης, ο οποίος διόρθωνε εκείνο το σφάλμα στους αριθμούς. Οι πλάκες του Αββακούμ αντιπροσωπεύουν εκπληρώσεις προφητείας, και αυτές οι προφητείες εκπληρώθηκαν από τον Μάιο του 1842 έως τον Ιανουάριο του 1850.

Ο πίνακας του 1843, ή αρχικός πίνακας, περιείχε σφάλμα, ενώ ο τελικός πίνακας του 1850 δεν περιείχε κανένα σφάλμα. Η περίοδος από τον Μάιο του 1842 έως τον Ιανουάριο του 1850 αποτελεί καθιερωμένη προφητική περίοδο, και ο Μάιος του 1842, καθώς και ο Ιανουάριος του 1850, αντιπροσωπεύουν προφητικά ορόσημα, και αυτά τα ορόσημα περιέχουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Το άλφα, δηλαδή το πρώτο γράμμα, και το ωμέγα, το τελευταίο και εικοστό δεύτερο γράμμα. Το 1842 είναι άλφα και το 1850 είναι ωμέγα, και αν λαμβάναμε αυτά τα δύο εβραϊκά γράμματα και προσθέταμε το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, θα σχηματίζαμε την εβραϊκή λέξη «αλήθεια», η οποία γράφεται με το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το εικοστό δεύτερο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου.

Η προφητική λογική που εφαρμόζεται επί των οροσήμων του 1842 και του 1850 είναι ότι αυτά συνδέονται μεταξύ τους διά του «σφάλματος». Το άλφα είχε ένα σφάλμα και το ωμέγα διόρθωσε αυτό ακριβώς το ίδιο σφάλμα· έτσι, εκείνο που παρεμβάλλεται μεταξύ των γραμμάτων άλφα και ωμέγα είναι το «σφάλμα», σύμβολο ανταρσίας, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει ο αριθμός δεκατρία. Το 1842 έως το 1850 είναι μια καθιερωμένη προφητική περίοδος που περιέχει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, και είναι η «αλήθεια». Έως ότου αυτή η ιστορία ερευνηθεί

σοβαρά και πνευματικώς από έναν Λαοδικέα Αντβεντιστή της Εβδομης Ημέρας, αυτός παραμένει ουσιαστικώς τυφλωμένος ως προς την προφανή ΑΛΗΘΕΙΑ, την οποία η προφητική περίοδος των πινάκων του Αββακούμ από το 1842 έως το 1850 θεμελιώνει πέραν πάσης αμφιβολίας. Η αλήθεια που εδραιώνεται από κοινού από τους δύο μάρτυρες είναι ότι ο πίνακας του 1850 δεν έχει σφάλματα. Ο πίνακας του 1850, όπως και ο πίνακας του 1843, περιέχει τα «επτά καιρούς» του Μωυσή, και στους δύο πίνακες τα «επτά καιρούς» είναι τοποθετημένα στο κέντρο του πίνακα, εκτεινόμενα από άνω προς τα κάτω, απεικονίζοντας την περίοδο των «επτά καιρών» που αρχίζει το 677 π.Χ. και φθάνει έως το 1844. Το 2520 δεν βρίσκεται απλώς επάνω στον πίνακα· είναι το κέντρο του πίνακα.

Αυτό που απεικονίζεται στο κέντρο της προφητικής γραμμής που παρουσιάζει τους «επτά καιρούς» είναι ο σταυρός. Το κέντρο και των δύο πινάκων είναι το χρονοδιάγραμμα των 2520 που εκτείνεται από επάνω προς τα κάτω. Στο μέσον βρίσκεται ο σταυρός. Ο σταυρός ήταν το μέσον της εβδομάδος κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς, σε εκπλήρωση του Δανιήλ κεφάλαιο εννέα, εδάφιο είκοσι επτά. Εκείνη η εβδομάδα αντιπροσωπεύει επτά έτη, τα οποία προφητικώς είναι 2520 ημέρες. Όπως και με τους πίνακες, ακριβώς στο κέντρο των 2520 ημερών, ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη επάνω στον σταυρό. Από το βάπτισμα του Χριστού έως τον σταυρό μεσολάβησαν προφητικώς 1260 ημέρες. Αυτό σημαίνει ότι από το βάπτισμα έως τον σταυρό θα υπήρχαν 1260 πρωινές προσφορές και 1260 εσπερινές προσφορές που οδηγούσαν στον σταυρό, αλλά επάνω στον σταυρό εκείνο το τελικό θυσιαστικό αρνί διέφυγε από τον ιερέα, και ο Αμνός του Θεού έγινε η εσπερινή θυσία και έτσι αντιπροσώπευε την 2520ή προσφορά Αμνού από το βάπτισμα.

Το κέντρο της εβδομάδος ήταν ο σταυρός, και το κέντρο αμφοτέρων των ιερών πινάκων είναι ο σταυρός· αλλά σε κάθε περίπτωση ο Αμνός τίθεται εντός της αληθείας που συμβολικώς παρίσταται από το 2520. Ο σταυρός τίθεται στο μέσον των 2520 ημερών, και επί του σταυρού ο Ιησούς ήταν η 2520ή και τελευταία προσφορά. Η ιστορία μεταξύ του Μαΐου 1842 και του Ιανουαρίου 1850 αντιπροσωπεύει την πλάνη, και ο Χριστός, η αλήθεια, ετέθη μεταξύ δύο εγκληματιών· μολονότι δεν ήταν εγκληματίας, ετυγχάνετο μεταχειρίσεως ως τοιούτος. Έχομεν, λοιπόν, τρεις εγκληματίες, εκ των οποίων ο ένας θα απολεσθεί και ο άλλος θα σωθεί. Οι τρεις εγκληματίες είναι τρία ορόσημα συνδεδεμένα μεταξύ τους διά του εγκλήματος, μολονότι το μεσαίο ορόσημο είναι το αντίθετο του εγκληματία άλφα και ωμέγα. Οι εγκληματίες άλφα και ωμέγα συνδέονται διά του μεσαίου οροσήμου, του σταυρού.

Με τους πίνακες του Αββακούμ από το 1842 έως το 1850, η πλάνη ήταν το μεσαίο γράμμα που συνέδεε το πρώτο και το τελευταίο ορόσημο. Το μεσαίο ορόσημο στον σταυρό συνέδεε τους τρεις εγκληματίες, αλλά το μεσαίο ορόσημο σε αυτά δεν είναι πλάνη· είναι Αλήθεια, και ένα στοιχείο αλήθειας που υποστηρίζεται τόσο από τον σταυρό όσο και από τους πίνακες του Αββακούμ είναι ότι το 2520, οι «επτά καιροί» του Λευιτικού 26, είναι αλήθεια, και στο πλαίσιο της λογικής που μόλις εκτέθηκε, η απόρριψη του 2520 ισοδυναμεί με απόρριψη του Ιησού.

Όταν ο Παλμονί, ο Θαυμαστός Αριθμητής, δηλώνει: «Έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερών· τότε θέλει καθαρισθή τὸ ἁγιαστήριον», απαντά στο προφητικό ερώτημα τοῦ «ἕως πότε». Ἡ ἀπάντηση δὲν εἶναι πλέον τὸ 1844, διότι τὸ Φιλαδελφειακὸ Μιλλερικὸ κίνημα ἔπαυσε τὸ 1856,

έφοσον τότε προσδιορίστηκε από τον James και την Ellen White ότι το κίνημα είχε μεταβη από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδικεία. Όταν η αδελφή White έθεσε αυτή τη διαχωριστική γραμμή, σήμαινε ότι, έως ότου εκείνη ή κατάσταση μεταβληθεί, ή σχέση του Θεού με τον λαό Του έπρεπε να νοείται ως παριστάνουσα χωρισμό, διότι ίσταται έξω κρούων στις καρδιές των Λαοδικέων, ζητών είσοδο. Η θεότητά Του δεν είναι εντός της ανθρωπότητός τους. Αυτό ακριβώς το έργο που ο Χριστός άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844 ήταν να συνενώσει τη θεότητά Του με την ανθρωπότητα, και ο Χριστός ήταν πρόθυμος να πράξει αυτό ακριβώς το πράγμα, αλλά δεν έμελλε να γίνει.

«Εάν οι Αντβεντιστές, μετά τη μεγάλη απογοήτευση του 1844, είχαν κρατήσει σταθερά την πίστη τους και είχαν ακολουθήσει ενωμένοι την αποκαλυπτόμενη πρόνοια του Θεού, δεχόμενοι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και διακηρύσσοντάς το στον κόσμο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, θα είχαν δει τη σωτηρία του Θεού, ο Κύριος θα είχε ενεργήσει δυναμικά μαζί με τις προσπάθειές τους, το έργο θα είχε ολοκληρωθεί, και ο Χριστός θα είχε ήδη έλθει για να παραλάβει τον λαό Του στην ανταμοιβή του. Αλλά κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς της δευτέρας παρουσίας εγκατέλειψαν την πίστη τους... Έτσι το έργο παρεμποδίστηκε, και ο κόσμος αφέθηκε στο σκοτάδι. Εάν ολόκληρο το σώμα των Αντβεντιστών είχε ενωθεί επάνω στις εντολές του Θεού και στην πίστη του Ιησού, πόσο ευρύτατα διαφορετική θα ήταν η ιστορία μας!» Evangelism, 695.

Επαναλαμβάνοντας την ιστορία του αρχαίου Ισραήλ, ο Κύριος έβγαλε τον σύγχρονο Ισραήλ από το σκότος των Σκοτεινών Αιώνων και συνήψε διαθήκη μαζί τους στην Ερυθρά Θάλασσα, διότι το βάπτισμα είναι σύμβολο σχέσεως διαθήκης. Αλλά ο Ισραήλ έπρεπε να δοκιμασθεί, αν θα τηρούσε τη διαθήκη. Με τον αρχαίο Ισραήλ απέτυχαν σε δέκα δοκιμασίες, σύμφωνα με το βιβλίο των Αριθμών. Κατά τη δέκατη αποτυχία καταδικάσθηκαν να πεθάνουν στην έρημο επί σαράντα έτη, παρέχοντας έτσι ένα παράδειγμα της απορρίψεως, εκ μέρους του σύγχρονου Ισραήλ, του Λαοδικειανού αγγέλματος του 1856. Όπως με την αποτυχία του αρχαίου Ισραήλ σε δέκα διαδοχικές δοκιμασίες (το δέκα όντας σύμβολο δοκιμασίας), από την άφιξη του τρίτου αγγέλου το 1844 έως το 1856 επιβλήθηκε επί του Φιλαδελφειανού Μιλλεριτικού κινήματος μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας.

Οι δέκα δοκιμασίες από την Ερυθρά Θάλασσα έως την πρώτη ανταρσία στην Κάδης αντιπροσωπεύονται ως μια προφητική περίοδος, διότι ο αριθμός δέκα συνδέει την περίοδο αυτή ως ενιαίο σύνολο. Το δέκα, ως σύμβολο δοκιμής, προσδιόρισε με τις δέκα δοκιμασίες τις δέκα φυλές που απέρριψαν τη διαθήκη και απέτυχαν στη δέκατη δοκιμασία και στην όλη διαδικασία της δοκιμασίας. Η περίοδος άρχισε με τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης, και οι Δέκα Εντολές αντιπροσωπεύονται ως η πρώτη από τις δέκα δοκιμασίες μετά τη θάλασσα, ενώ η πρώτη δοκιμασία ήταν το Σάββατο, το σύμβολο και η σφραγίδα των Δέκα Εντολών (αντιπροσωπευόμενο από το μάννα). Όταν η περίοδος των δέκα δοκιμασιών στον αρχαίο Ισραήλ εκτίθεται τόσο σαφώς ως συγκεκριμένη προφητική περίοδος και το Πνεύμα της Προφητείας μάς πληροφορεί ότι η διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης προεικόνιζε την 22α Οκτωβρίου 1844, τότε πρέπει να γνωρίζουμε ότι σε εκείνο το σημείο άρχισε μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας. Ο Αντβεντισμός δεν το γνωρίζει αυτό, και έτσι αδυνατεί να διακρίνει ότι το 1863 του ανατέθηκε να πεθάνει στην ερημία της Λαοδικείας έως τον νόμο της Κυριακής, δηλαδή τον ίδιο ακριβώς νόμο

για τον οποίο του είχε δοθεί να διακηρύξει προειδοποίηση ήδη από την αρχή της διαδικασίας δοκιμασίας που οδήγησε στο 1863.

Όταν η διακήρυξη της κατάστασης της Λαοδικείας ήλθε επάνω στον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό το 1856, δημοσιεύθηκε «νέος οίνος» επάνω στους «επτά καιρούς». Το νέο φως ουδέποτε έγινε αποδεκτό και επτά έτη αργότερα, ή 2520 προφητικές ημέρες αργότερα, το Λαοδικειανό Μιλλεριτικό κίνημα έληξε και έγινε η Λαοδικειανή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Ο Μωυσής ήταν πρόθυμος να εισέλθει στη Γη της Επαγγελίας, αλλά είχε φθάσει η δέκατη δοκιμασία, και βεβαίως ήταν θεμελιώδης δοκιμασία, διότι αυτό ακριβώς ήταν το έργο που είχε ανατεθεί στον Μωυσή εξ αρχής: να οδηγήσει τον λαό του Θεού στη Γη της Επαγγελίας. Αυτό ήταν το έργο ενώπιόν του προτού ο Μωυσής φθάσει στην Αίγυπτο. Η δέκατη δοκιμασία είχε φθάσει, και οι στασιαστές ταλαντεύονταν ως προς το να εισέλθουν στη Γη της Επαγγελίας.

Και σας είπα: Έχετε φθάσει στο όρος των Αμορραίων, το οποίο ο Κύριος ο Θεός ημών δίδει εις ημάς. Ιδού, ο Κύριος ο Θεός σου έθεσε την γην ενώπιόν σου· ανάβα και κληρονόμησέ την, καθώς ο Κύριος ο Θεός των πατέρων σου σοι είπεν· μη φοβηθής, μηδέ αποθαρρυνθής. Και επλησιάσατέ με έκαστος εξ υμών και είπατε: Ας αποστείλωμεν άνδρας προ ημών, και ας κατασκοπεύσωσι δι' ημάς την γην, και ας φέρωσι πάλιν προς ημάς λόγον περί της οδού δι' ης πρέπει να αναβώμεν, και περί των πόλεων εις τας οποίας θέλομεν εισέλθει. Και ο λόγος ήρσέ μοι σφόδρα· και έλαβον εξ υμών δώδεκα άνδρας, ένα από κάθε φυλήν. Δευτερονόμιον 1:20–23.

Από εκείνο το σημείο έως ότου επιστρέψουν οι δώδεκα κατάσκοποι αντιπροσωπεύεται η ιστορία κατά την οποία η τελευταία θεμελιώδης δοκιμασία έφθασε το 1856 και, επί επτά έτη, οι Λαοδικείς Μιλλεριτίες ερευνούν τη γη, έως ότου επέλεξαν να παύσουν ως κίνημα και να καταστούν εκκλησία.

Η πρώτη αλήθεια που ανακάλυψε ο Μίλλερ ήταν οι «επτά καιροί», καθιστώντας αυτήν το θεμέλιο των θεμελιωδών αληθειών που συνθέτουν τις αρχαίες οδούς του Ιερεμία. Το τελευταίο νέο προφητικό φως που δόθηκε στον Αντβεντισμό ήλθε το 1856 και ήταν μια σειρά άρθρων σχετικά με τους «επτά καιρούς». Υπάρχει πολύ φως συνδεδεμένο με μια εις βάθος μελέτη αυτών των ιστορικών γεγονότων, αλλά, εάν πρόκειται να μπορέσουμε να προσδιορίσουμε γιατί η απάντηση του εδαφίου δεκατέσσερα του ογδού κεφαλαίου του Δανιήλ είναι «από την 9/11 έως τον νόμο της Κυριακής, τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθεί», πρέπει να συνεχίσουμε να προχωρούμε.

Το έργο το οποίο άρχισε ο Χριστός το 1844 παρεκτράπηκε το 1863, ώστε ο «καθαρισμός» του αγιαστηρίου που είχε αρχίσει τότε τέθηκε σε αναστολή, ενώ ο λαός του Θεού άρχισε να διατρέχει την έρημο της Λαοδικείας. Για τον λόγο αυτό, το έργο που επρόκειτο να επιτελεσθεί από τον Χριστό κατά την περίοδο από το 1844 έως το 1863 ήταν, κατ' ανάγκην, να επαναληφθεί όταν ο τρίτος άγγελος, ο οποίος είναι ο άγγελος που διαχωρίζει και σφραγίζει, τελικά επιτελέσει το έργο που παριστάνεται από τον «καθαρισμό». Τα προφητικά ορόσημα από το 1844 έως το 1863 είναι τα ορόσημα μέσα στα οποία ο Χριστός θα είχε επιτελέσει το έργο του καθαρισμού του αγιαστηρίου, και τα ορόσημα αυτά αντιπροσωπεύουν την ιστορία μέσα στην οποία το έργο θα επιτελεσθεί. Εάν μπορεί να αποδειχθεί ότι το 1844 έως το 1863 αντιπροσωπεύει την περίοδο από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, τότε το ερώτημα του «πόσο καιρό» συμφωνεί με τις

άλλες γραμμές που αντιπροσωπεύονται από το «πόσο καιρό».

Το 1844 ήταν η άφιξη του τρίτου αγγέλου και το 1863 σηματοδοτεί το τέλος της περιόδου της δοκιμασίας. Το 1846 οι White νυμφεύθηκαν και το επώνυμο της Ellen άλλαξε από Harmen σε White, και το νυμφευμένο ζεύγος άρχισε να τηρεί το Σάββατο της εβδόμης ημέρας κατά το έτος εκείνο. Το Σάββατο, ο γάμος και η αλλαγή ονόματος είναι όλα, προφητικά, σύμβολα μιας σχέσεως διαθήκης. Ο Κύριος έφερε τον σύγχρονο Ισραήλ διά της Ερυθράς Θαλάσσης του 1844 και το 1846 τον έφερε στο Σινά για να του δώσει τον νόμο και να εισέλθει σε διαθήκη μαζί του. Ο νόμος εκείνος, όπως και οι δύο πλάκες του Αββακούμ, είναι γραμμένος επάνω σε δύο πλάκες· η πρώτη πλάκα περιέχει 4 νόμους και η δεύτερη πλάκα περιέχει 6. Οι δύο πλάκες αντιπροσωπεύουν τη σχέση διαθήκης τόσο του αρχαίου όσο και του σύγχρονου Ισραήλ, και μαζί οι δύο πλάκες της διαθήκης, που είναι οι Δέκα Εντολές και σημειώνονται συμβολικώς ως 46 για τον αρχαίο Ισραήλ, προτυποποιούσαν τις δύο πλάκες του Αββακούμ, οι οποίες αντιπροσωπεύουν την ιστορία της όψιμης βροχής. Μαζί με τις δύο προσφορές κυματιζομένων άρτων της Πεντηκοστής, αντιπροσωπεύουν το λάβαρο, το οποίο είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Όταν το όνομα της Αδελφής Γουάιτ άλλαξε από Χάρμεν σε Γουάιτ. Το Χάρμεν σημαίνει στρατιώτης της ειρήνης, αλλά αντικαταστάθηκε από το Γουάιτ, το οποίο είναι η δικαιοσύνη του Χριστού. Το όνομα Γκούλντ σημαίνει χρυσός, και το Έλεν σημαίνει ένα λαμπρό και φωτεινό φως. Το όνομά της αντιπροσωπεύει το μήνυμα της Λαοδικείας.

Σε συμβουλεύω να αγοράσεις από εμένα χρυσάφι δοκιμασμένο μέσα στη φωτιά, για να γίνεις πλούσιος· και λευκά μάτια, για να ενδυθείς, ώστε να μη φανερωθεί η αισχύνη της γυμνότητάς σου· και χρίσε τα μάτια σου με κολλύριο, για να βλέπεις. Αποκάλυψη 3:18.

Το «κολλύριο» είναι το φως του Λόγου του Θεού, και η Ellen είναι φως λαμπρό και φωτεινό. Η ασφάλεια για τους Μιλλεριτικούς το 1856 επρόκειτο να βρεθεί στην αποδοχή του μηνύματος προς τη Λαοδικεία, όπως παρουσιάστηκε μέσω των γραπτών της και όπως αντιπροσωπεύεται στο όνομά της. Η Αδελφή White δηλώνει σαφώς ότι το μήνυμα του 1888 των Jones και Waggoner ήταν το Λαοδικεϊκό μήνυμα, και ότι το μήνυμά τους ήταν επίσης το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

«Ο Κύριος, με το μεγάλο Του έλεος, έστειλε στον λαό Του, μέσω των Πρεσβυτέρων Waggoner και Jones, ένα πολυτιμότερο μήνυμα. ... Αυτό είναι το μήνυμα που ο Θεός πρόσταξε να δοθεί στον κόσμο. Είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο πρέπει να κηρυχθεί με δυνατή φωνή και να συνοδεύεται από την έκχυση του Πνεύματός Του σε μεγάλη αφθονία.» Testimonies to Ministers, 91.

Ο τρίτος άγγελος έφθασε το 1844, και επιχείρησε το έργο του για δεύτερη φορά το 1888. Το μήνυμα του 1888 ήταν το μήνυμα της Λαοδικείας· ήταν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου· σηματοδοτούσε την κάθοδο του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ· ήταν το μήνυμα της δικαίωσης διά της πίστεως, το οποίο κηρύττεται κατά την έκχυση της όψιμης βροχής. Ο τρίτος άγγελος έφθασε το 1844 και κατόπιν πάλι το 1888, μόνο και μόνο για να απορριφθεί και στις δύο περιπτώσεις· πλην όμως, αμφότερες οι περιπτώσεις προτυπώνουν τον καιρό κατά τον οποίο ο τρίτος άγγελος φθάνει στον χρόνο της όψιμης βροχής. Το 1844 είναι σύμβολο της 9/11, και εάν το 1863 προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής, τότε η προφητική περίοδος από την «9/11 έως τον νόμο

της Κυριακής», όπως παριστάνεται από το σύμβολο του «έως πότε», θα αντιπροσώπευε την αλήθεια της παρούσης στιγμής ως απάντηση στο ερώτημα του δεκάτου τρίτου εδαφίου: «έως πότε;»

Η ιστορία των Μιλλεριτών από το 1842 έως το 1850 αποτελεί μία προφητική περίοδο που επικαλύπτει την προφητική περίοδο της δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου από το 1844 έως το 1863. Το διάστημα από το 1842 και εξής έως το 1863 περιέχει προφητικά ορόσημα που απεικονίζουν την ιστορία από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, όταν ο Χριστός καθαρίζει τον ναό Του, πρώτα την εκκλησία Του και έπειτα τους εργάτες της ενδεκάτης ώρας. Κατά τον νόμο της Κυριακής, ο Χριστός θα έχει έναν καθαρισμένο λαό για να παρουσιάσει στον κόσμο ως προσφορά σημείου, και η εκκλησία θα καταστεί η θριαμβεύουσα εκκλησία. Το αγιαστήριό Του τότε θα έχει καθαριστεί.

Έχουμε θέσει στη θέση του το σύμβολο του «έως πότε», αν και βεβαίως υπάρχουν και περισσότερα. Θα αρχίσουμε να επαναφέρουμε αυτό και τα προηγούμενα πέντε άρθρα στο ερμηνευτικό πεδίο του βιβλίου του Ιωήλ, αλλά αυτές οι παράπλευρες παρεκβάσεις φαίνονταν σημαντικές για να τεθούν ως βάση. Η μαρτυρία κάθε «έως πότε» που εξετάσαμε συμφωνεί με το ερώτημα του «έως πότε» στο οποίο απάντησε ο Παλμωνί στο εδάφιο δεκατέσσερα, διότι το αγιαστήριο πρόκειται να καθαριστεί από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Αυτή η ιστορία είναι η ιστορία της όψιμης βροχής, και η ιστορία της όψιμης βροχής εκτίθεται στο βιβλίο του Ιωήλ.